

Krisztus feltámadásának ereje

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 24:44-47; 1Korinthus 15;
Kolossé 2:12; 1Thesszalonika 4:13-17; 2Timóteus 1:12;
Jelenések 20:5-6

„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is... Ha pedig Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok” (1Kor 15:14-17, ÚRK).

Milyen különös, hogy a maga korában még Pálnak is foglalkoznia kellett azokkal, akik tagadták a halottak feltámadását. Ugyanis az akkoriban élők látták, hogy mit tesz a halál az emberi testtel. Tudták, hogy a holttest először bomlásnak indul, majd porrá szárad, és szinte semmivé lesz. Azzal is tisztában voltak, hogy az elhunytak már régen meghaltak, a legtöbben sokkal hosszabb ideje halottak, mint amennyit éltek. A holtak feltámadása nem tűnt valószínűbbnek a számukra, mint a mi korunkban élőknek, legalábbis emberi nézőpontból. Éppen ezzel a kérdéssel akart Pál foglalkozni.

Ez alapvetően fontos is volt. Ha Jézus nem támadt fel, akkor nem az, aki nek mondta magát, a keresztnek semmi hatása nincs, a bűneinkért nem fizetett meg. Ebben az esetben csak a kétségbeesés maradna számunkra. Ámde Urunk feltámadt, felment a mennybe, és visszatér majd, hogy hazavigyen bennünket.

Ezen a héten 1Korinthus 15. fejezetére és Krisztus feltámadásáról szóló tanítására összpontosítunk. Korinthusban voltak néhányan, akik a környező pogány világnézet befolyására tagadták a feltámadást. Nekik válaszolva Pál megerősíti, hogy Krisztus valóban feltámadt, és Ő az egyetlen reményünk az üdvösségre.

HIRDETNI KRISZTUS FELTÁMADÁSÁT

Pál az evangéliumra mutatva kezdi 1Korinthus 15. fejezetét. Leírja, hogy az evangéliumot 1) hirdette a korinthusiaknak; 2) *amit* ők elfogadtak; 3) *amelyben* megálltak; és 4) *ami által* üdvösséget nyertek (1Kor 15:1-2). Ez a nyitás felkészíti az olvasót arra, ami a fejezetben később következik, és bemutatja, hogy Krisztus feltámadása elengedhetetlen az üdvösségünkhöz (lásd Róm 10:9-10). Krisztus feltámadása az evangélium üzenetének annyira létfontosságú része, hogy tagadása ellentétes a Krisztusba vetett hittel.

Olvassuk el Lk 24:44-47, Róm 1:1-4 és 1Kor 15:1-4 verseit! Mi a közös bennük?

1Kor 15:1-4 verseiben találjuk Pál üzenetének összefoglalását. Valójában nem számít, hogy az „*Írások szerint*” kifejezés egy ószövetségi szakaszra, vagy az Ótestamentum egészére utal. Jézus a halálával és feltámadásával bejeljesítette Isten ószövetségi ígéreteit.

Olvassuk el 1Kor 15:2, 11 verseit! Miért helyezi egymás mellé a prédikálás és a hit fogalmait? Milyen kapcsolat van a kettő között?

Aki Krisztus feltámadását hirdeti, annak először hinnie is kell, hogy ez történelmi esemény volt. Ebben az esetben 1Kor 15:5-8 meghatározó szerepet tölt be az Újtestamentumban. Ez a rész szilárd szentírási bizonyítékkal szolgál arra nézve, hogy feltámadása után számosan látták Krisztust, és közülük sokan éltek még akkor is, amikor Pál ezt a levelet megírta (1Kor 15:6).

Az apostol lényegében azt mondja, hogy *Menjetek, kérdezzétek meg tőlük ti, hogy mit láttak!* Ennyire biztos volt abban, hogy Krisztus valóban feltámadt. Ezek az emberek szemtanúk voltak, ahogy Jézus is mondta: „*ezeknek bizonyosságai*” (Lk 24:48).

Mennyi okunk van hinni Krisztus feltámadásában? Illetve mi mindent hiszünk el, legyen az akár világi, akár szent dolog, noha a saját szemünkkel nem láttuk?

A FELTÁMADT KRISZTUS AZ EGYETLEN REMÉNYÜNK

1Kor 15:9-19 szakaszában Pál azt magyarázza el, hogy milyen súlyos és rettenetes következményei vannak a feltámadás tagadásának. A feltámadás nélkül a hívőknek nincs semmi reménye a jelenben, a jövőben pedig még annyi se.

Olvassuk el 1Kor 15:9-19 szakaszát! Mit veszítünk, ha Krisztus nem támadt fel?

Általánosságban véve nem hittek a feltámadásban az ókori pogányok, főleg nem a görög világban, ahol a test és a lélek dualista felfogása volt jellemző. Szerintük a halál pillanatában a lélek elszáll oda, ahová a holtak lelkének menni kell. 1Kor 15:12-19 szakaszát Pál egy költői kérdéssel nyitja, ami mutatja megdöbbenését: „*Micsoda? Hogyan mondhatják köztek néhányan, hogy nincs halottak feltámadása*” (1Kor 15:12, az író fordítása nyomán). Nem tudja elhinni, hogy képtelenek elfogadni a feltámadás valóságát, hiszen olyan sok szemtanúja volt (1Kor 15:5-8). Ami pedig még rosszabb, hogy a feltámadás nélkül a hitük hazugságra épült volna, tehát továbbra is a bűneikben vannak. Valójában azt mondja, hogy ha nem támadnak fel a halottak, akkor 1) Krisztus nem támadt fel (1Kor 15:13, 16); 2) hiábavaló a prédikálásunk (1Kor 15:14); 3) a hitünk is hiábavaló (1Kor 15:14); 4) hamis tanúk vagyunk (1Kor 15:15); 5) semmit sem ér a hitünk (1Kor 15:17, RÚF); 6) még mindig a bűneinkben vagyunk (1Kor 15:17); és természetesen 7) akik meghaltak, azok nincsenek többé (1Kor 15:18). A feltámadás nélkül üres az igehirdetés és a hit is (1Kor 15:14). Itt a görög *kenosz* szó szerepel, aminek a jelentése: „alaptalan”, „üres”, „hiábavaló”. Jó ez a fordítás, de túl tág. A magyarázók között vita tárgya, hogy a *kenosz* jelentése: „üres”, abban az értelemben, hogy hiányzik belőle az igazság (tehát „nem igaz”), vagy eredménye nincs (azaz „eredménytelen”, „hatástalan”), vagy nincs célja (vagyis „céltalan”, „hiábavaló”). Bármelyik is a pontos jelentése, 1Kor 15:17 a feltámadás nélkül a hitet értelmetlennek mutatja be, a görög *mataiosz* szóval. A *mataiosz* nem sokban különbözik a *kenosz*-tól, amelyek azt a gondolatot közvetítik, hogy ha Jézus nem él, nem lesz eredménye a hitünknek, csupán illúzió, mert a bűneinkre nem nyertünk bocsánatot (1Kor 15:17). Hamis tanúk lennénk, akik becsapnak és akiket becsaptak (1Kor 15:15).

Hogyan lehetne megérteni 1Korinthus 15. fejezetének üzenetét, ha a halottak azonnal a mennybe (vagy pokolra) szállnának? Miért annyira fontos tanítás tehát az, hogy a halottak alszanak?

KRISZTUS AZ ELSŐ ZSENGE

Ha Jézus nem élne, pusztán illúzió volna minden várakozás a jövőre nézve (1Kor 15:12-19). „*Ámde Krisztus az elaludtak zsengejeként feltámadt a halottak közül*” (1Kor 15:20, ÚRK). A feltámadása történelmi esemény volt, következésképpen biztosak lehetünk abban, hogy a Krisztusban meghaltak mind feltámadnak majd visszajövetelekor (1Kor 15:20-23).

Olvassuk el 1Kor 15:20-23 verseit! Mit jelent az, hogy Jézus „az első zsenge”?

A bűnös világ korszakának a végét jelöli a Krisztusban meghaltak testi feltámadása (1Kor 15:24; Jel 20:5-6). Krisztus a második Ádámként végül visszaadja az országot az Atyának, átadva neki a világ feletti uralmat (1Kor 15:25-28). Úgy kell érteni azt, hogy Krisztus aláveti magát az Atyának (1Kor 15:28), ahogy az Ádám és Krisztus közötti összefüggést mutatja be az apostol. Mint az utolsó Ádám a megváltási tervben (1Kor 15:45), Jézus egészen az Atya akarata alá rendeli magát, amit az első Ádámnak nem sikerült megtenni.

1Kor 15:29-34 szakaszában Pál folytatja a gondolatát arról, hogy milyen balgaság tagadni Krisztus feltámadását. A keresztség példáját említi, ami annak a szimbóluma, hogy a hívő egyesül Krisztussal halálában és feltámadásában (Róm 6:3-4; Kol 2:12). Nincs értelme tagadni a feltámadás valóságát. Az viszont nehezen érthető, hogy mit értett Pál „*a halottakért keresztkednek meg*” (1Kor 15:29) kifejezés alatt.

„Különféle javaslatokat ajánlottak már, de úgy a legjobb magyarázni ezt a kifejezést, mint ami azoknak a döntésére utal, akik azért keresztkedtek meg, hogy a feltámadáskor újra találkozhassanak meghalt szeretteikkel. Az is lehet, hogy a keresztség melletti döntést a Krisztusban meghaltak példás életének hatására hozták meg. Ez nem arra utal, hogy egyesek a halottak helyett keresztkedtek meg, inkább miattuk” (Carl P. Cosaert: „1Corinthians”, *Andrews Bible Commentary: New Testament*. Berrien Springs, MI, 2022, Andrews University Press, 1652. o.).

Továbbá, semmi értelme nem lenne veszélyeztetni az életüket, ha nincs feltámadás (1Kor 15:30-32). Akkor inkább élvezniük kellene a világ örömeit (1Kor 15:32).

Gondolkozzunk Pál szavain 2Tim 1:12 versében! Hogyan lehetett ennyire biztos a jövőben? Mi hogyan lehetünk biztosak benne?

A FELTÁMADOTT TEST

1Kor 15:35-39 verseiben Pál a feltámadott testről tart rövid értekezést. Ezt a szakaszt két kérdéssel kezdi: „*Hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jönnek elő*” (1Kor 15:35, ÚRK)? E kérdésekre 1Kor 15:36-49 részében felel.

Olvassuk el 1Kor 15:36-41 verseit! Hogyan adja meg a választ ez a rész 1Kor 15:35 kérdéseire?

Pál három hasonlattal segít az olvasóinak, hogy megértsék, mi történik a feltámadáskor. Az első analógia (1Kor 15:36-38) kifejti: a test hasonló a maghoz, aminek meg kell halnia (nem lesz többé mag) ahhoz, hogy csodálatos módon új növényé váljon. A tanítás világos: a feltámadás Isten csodatette. A második: a testek hasonlata (1Kor 15:39-40), ami kiemeli, hogy a világban Isten állatoknak, embereknek különféle testet teremtett, ami az adott környezetükhöz a legjobban illik. A feltámadás után a testünk a mennyei világ új körülményeinek fog megfelelni. Ezt a gondolatot viszi egy lépéssel tovább a harmadik analógia a dicsőséges testről (1Kor 15:40-41), azt hangsúlyozva, hogy a feltámadott test dicsősége messze felülmúlja az első, bukott, földi testét.

Szintén ezzel a gondolattal találkozunk a földi, itteni, mostani test és a feltámadott test közötti négy ellentét bemutatásában. Az első földi, romlandó, gyenge és érzeki, az utóbbi pedig mennyei, romolhatatlan, erős és lelki (1Kor 15:40-44). Ez nem jelenti azt, hogy ne lenne folyamatosság a kettő között. Pál egyaránt a görög *szóma* („test”) szót használja az eltemetett és a feltámadott testre, ami a folyamatosságra utal. Viszont ez a négy ellentétpár a folytonosság megszakadását is mutatja. Új testünk (Istennek hála) nem olyan lesz, mint a mostani, gyengülő testünk.

A „*lelki*” szót Pál nem anyagtól független létezéshez kapcsolja. Másutt úgy fogalmazott, hogy Jézus „*átváltoztatja nyomorúságos testünket az ő dicsőséges testének hasonlóságára*” (Fil 3:21, ÚRK). Valóságos testünk lesz, ami azonban nem kopik el és nem betegszik meg. Mi most csak a romlást, a betegséget és a halált ismerjük, nem könnyű elképzelni az életet ezek nélkül, de ennek az ígéretét kaptuk Jézusban!

Pál arról biztosít, hogy testünk tökéletessé lesz. Hogyan segít ez a gondolat, hogy ki tudjunk tartani a mostani fizikai korlátozottságaink között is?

VÉGSŐ GYŐZELEM A HALÁL FELETT

Olvassuk el 1Kor 15:54-57 verseit! Mit tudhatunk meg ebből a szakaszból a halál feletti végső győzelemről?

1Korinthus 15. fejezetének utolsó szakaszát Pál egy érdekes kijelentéssel kezdi: „*test és vér nem örökölheti Isten országát*” (1Kor 15:50). A Biblia sok olvasója úgy érti ezt az állítást, miszerint Pál itt amellet érvel, hogy a mennyei lét nem anyagi természetű lesz. A szövegösszefüggés azonban másra utal. 1Kor 15:50 párhuzamos gondolatai azt érzékeltetik, hogy a „test és vér” párhuzamban áll a „romlandósággal”, mint ahogy „Isten országa” párhuzamos a „romolhatatlansággal”. Amint 1Kor 15:42-49 szakaszában, úgy itt is Pál ellentétbe állítja a mostani testet (még a holttestet is) a feltámadott testtel. Az eltemetett testen ott vannak a romlás, a halandóság jelei, míg a feltámadott testet romolhatatlanság és halhatatlanság jellemzi (1Kor 15:50, 53-54). Egyszerűen szólva, Pál azt mondja, hogy a testünknek radikális változáson kell átmennie, hogy örökölhessük a mennyet. Röviden tehát, Pál a romlás és halandóság gondolatával utal bűnös természetünkre. A zsidó írásokban a „test és vér” kifejezés a bűnössé lett emberre vonatkozik, ezért kell a testünknek átváltoznia, minden hiányosságtól megtisztulnia.

Csak azután, hogy bűnös természetünk elváltozik (1Kor 15:54) és tapasztaljuk a megdicsőülést (1Kor 15:51-53; 1Thessz 4:13-17), teljesül a kijelentés: „*Teljes a diadal a halál fölött*” (1Kor 15:54, RÚF)! Akkor zeng majd ez a lendületes, lelkes ének: „*Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod*” (1Kor 15:55, RÚF)? Ez Krisztus második adventjekor történik majd meg (1Kor 15:51-52).

Gondoljunk csak bele! A halál pillanatában lezárul a szemünk, és a következő, amiről tudomásunk lesz, az Jézus visszajövele, amikor feltámaszt a halálból. Nem számít, ki mikor halt meg, akár évezredekkel korábban, „*nagy hirtelen, egy szempillantásban*” életre kelnek „*az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlansággal, és mi elváltozunk*” (1Kor 15:52).

Ki ne szomorkodott volna már azon, hogy milyen hirtelen elmúlik az élet? Ilyen gyorsnak fog tűnni Jézus második eljövele. Talán az lesz akkor az első gondolatunk, hogy „Uram, milyen hamar eljöttél!” Erre gondolva hogyan tudunk jobban megbirkózni a látszólagos „késlekedéssel”?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, „Isten népe megszabadul” c. fejezet, 543- 556. o.

„Krisztus istensége az örök élet biztosítóka a hívő számára. »Aki hisz énbenem – mondta Jézus – ha meghal is, él; és aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt« (Jn 11:25-26)? Krisztus itt előretekint második eljövételének idejére. Akkor a megújult igazak feltámadnak romolhatatlanságban, az élő igazak pedig elragadtatnak a mennybe, anélkül, hogy megízlelnék a halált. A csoda, mellyel Krisztus feltámasztotta Lázárt a halálból, az összes elhalt igazak feltámasztását jelképezi» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 447. o.).

„A föld erősen rázkódott, amint Isten Fia előhívta az alvó szenteket. Ők válasszoltak a hívásra, és dicsőséges, halhatatlan testbe öltözve jöttek elő. Így kiáltottak: »Halál, hol a te diadalmad? Pokol, hol a te fullánkod« (1Kor 15:55)? Ekkor az élő szentek és a feltámadt igazak egy hosszú, elragadtatott kiáltásban fejezték ki a győzelem feletti örömlüket. Azok teste, akik egykor magukon viselve a betegség és halál jeleit tértek a sírba, most halhatatlanságban, egészségesen, élet-erővel jöttek elő. Az élő szentek egy szempillantás alatt átváltoztak és együtt találkoztak az Úrral a levegőben. Ó, milyen dicső találkozás! Barátok, akiket a halál elválasztott egymástól, újra találkoztak, hogy soha többé ne váljanak el» (E. G. White: *A megváltás története*. Budapest, 2022, Advent Kiadó, 356-357. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondoljunk Jézus feltámadásának szemtanúira (ApCsel 1:22; 2:32; 3:15; 4:33; 5:30-32)! Hogyan lehetünk mi, mintegy kétezer évvel később szintén „tanúi” a feltámadásának?
- 2) Az evangélium üzenetének szerves része Krisztus feltámadása (1Kor 15:1-4). E nélkül semmi jelentősége nem lenne Krisztus halála hirdetésének (1Kor 15:14), mert a halála nem jelentene semmit. Miért? Mit árul el a válaszdod Krisztus feltámadásának erejéről?
- 3) Gondolkodjunk még Pál szavain: „Ha a halottak nem támadnak fel, akkor együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk” (1Kor 15:32, ÚRK)! Mi ennek a lényege?
- 4) A csoportban beszélgetssünk a holtak állapotáról! Miért nem lenne értelme 1Korinthus 15. fejezetének, ha halálukkor a megváltottak azonnal a mennybe vitetnének?

LUKÁTSI VILMA:

KIHEZ MEHETNÉNK?

János ev. 6:60–69

Kérdésre – kérdés. Benne van
a felzaklatott lelkiismeret,
a kérdezett
felel már a kérdés előtt:
elhagyja Őt.
A „kemény beszéd” neki támad,
megszaggatja a ruhákat.
... ha Jézus az Élet Kenyere,
akkor valami fogalom-csere
az ötből lett ötezer kenyér,
s a tévedés felér
egy egész élet-csalódással!

Sokan sarkon fordultak:
vissza a köznapokhoz,
majd lesz valahogy,
ahogyan eddig;
a csodának nincs folytatása...
Az embernek nincs Messiása!

Hangos a csend: tizenkét szív verése
a fügefák alatt,
– a tömeg elhaladt...

– Ti is el akartok menni?
(Igen, ezt meg kellett kérdezni.)
... a lábnyomok, mindenhol, mennyi...
A Vele járt mérföldek hossza
a kérdést viszi – és visszahozza:
– Kihez mehetnénk? Nélküled?
... szorongásból nőtt rémület...
– Mi egyedül már soha többé!
Tenálad van a „mindörökké”!